

Каравеловъ. Горчива е хапката, Христо . . . но ще трѣбва да я глътнешъ. Азъ нѣма да те забравя. Щомъ отворя печатницата, ще те взема при мене.

Христо. Отъ трънъ, та на глогъ. Нѣма да стѣпя при тебе, докато си редакторъ на „тѣхния“ вестникъ. Азъ мога все още да уча децата имъ на азбуката, ала никога нѣма да ме накарате да пиша това, което не мисля.

Каравеловъ. Отъ какво се боишъ?

Христо. Знамъ кжде е болното имъ мѣсто. Или ще се заловятъ за дуализма, ще заобиколятъ трона на султана и ще запѣятъ пѣсенъта на Лазара за трохитѣ, които падатъ отъ държавната трапеза на нашия милостивъ баща-падишахъ. Ще уловятъ наследника на Мохамеда за ухото и ще го доведатъ въ Търново, за да го вѣнчeятъ на престола на Шишмановцитѣ. Или пъкъ ще се уловятъ за пеша на дѣда Ивана и ще докаратъ бѣлата мечка да ни глътне.

Каравеловъ. Само лудъ човѣкъ може да вѣрва, че ще коронасяме султана съ българската корона, а още по-безумно е да мѣсиме сега северния колосъ въ нашитѣ балкански работи. Най-напредъ ние трѣбва да се разберемъ съ гърци, румѣни и преди всичко сърби, съ всички, които дирятъ сжщото, което и ние търсимъ: свободата отъ турската тирания.

Дяконътъ. Първото нѣщо, което трѣбва да направимъ, е да съживимъ централния революционенъ комитетъ, основанъ отъ Раковски. Защото нека не забравяме, че трѣбва първо ние да си помогнемъ, па после да диримъ приятелства. Защото ние не желаемъ чуждото, но не желаемъ да дадемъ другиму и своето. Не желаемъ да владѣемъ другигу, но не позволяваме да ни владѣятъ и другитѣ.

Христо. Дяконътъ има право. Комитетътъ трѣбва да се възобнови. Но нека му промѣнимъ името.

Дяконътъ. Нека вмѣсто балкански бжде: български революционенъ централенъ комитетъ.

Каравеловъ и Христо. Прието.

Дяконътъ. Той ще има за целъ да освободи България чрезъ революция.

Каравеловъ. Морална и съ оржие. За изпълнение на тази целъ комитетътъ ще съставя въ България частни, мѣстни комитети, въ всѣко село, всѣки градъ. Кой може да се наеме съ подобно опасно дѣло? Да преброди цѣлата страна, безъ да бжде уловенъ, дори заподозрѣнъ? Да запази тайната, да събуди този заспалъ народъ? Кой? (Неволно се обръща, заедно съ Хр. къмъ дякона)

Дяконътъ (просто) Азъ . . . Наемамъ се.

Христо. А кой ще ръководи отъ тука? Кой ще бжде главата, ако дяконътъ бжде ржката?